

og vi har Lov til at glæde os paa vore egne Vegne, naar vi tænker paa den værdige og naturlige Maade, hvorpaa vore første kvindelige Rigsdagsmedlemmer blev budt Velkommen i Tinget.

Lady Astor førtes ind i Parlamentssalen af Balfour og Lloyd George, og en Mængde Parlamentsmedlemmer har offentlig udtalt deres Syn paa dette Valg. Vi bringer nedenstaaende to for den ny Situation typiske Udtalelser af Mr. Jack Jones og General Surbes:

Mr. Jack Jones: „Vi har i Forvejen saa mange gamle Kællinger herinde, saa jeg indser ikke, hvorfor vi ikke skulde være glade for en smuk, ung Dame. Hvis hun vil handle i Overensstemmelse med de Synspunkter, hun fremsatte i sine Valgtaler, vil hun være en stor Vinding for Underhuset. Hun vil bidrage til at gøre Parlamentet mere interessant.“

General Surbes: „Det vil være nyttigt at faa kvindelige Synspunkter frem i alle vore Forhandlinger. Jeg glæder mig over Lady Astors Ankomst.“

Til D. K.s Medlemmer inden Aarsskiftet.

Hvert Aar i December Maaned har Forretningsudvalget og Hovedkontoret den Oplevelse, at der indløber enkelte Udmeldelser, at Medlemmer — ganske vist kun faa i Forhold til det store Medlemstal —, som har indmeldt sig i D. K. det ene Aar, ganske ubetænksomt og uden særlig Motivering træder ud ved Kontingent-Opkrævningen for næste Aar.

En saadan Fremgangsmaade er i Virkeligheden uholdbar og i Grunden uværdig for den, der dog engang har haft saa meget Øje for Værdien af Kvindernes fælles Arbejde for deres fælles Sag, at hun har ladet sig optage som Medlem af vor Sammenslutning.

Tidens Løsen er Sammenhold, Sammenhold og Organisation!

Naar vi møder Modstand, naar man gaar imod os, maa vi jo blot rykke tættere sammen og saa meget desto kraftigere værne vore Interesser og arbejde hen mod vore Maal: værne, hvad vi allerede vandt — og i Fællesskab arbejde

mod det Maal, som Kvinderne i Danmark ved et energisk og godt Arbejde dog nu er paa Vej henimod: Lige Ret for Mand og Kvinde.

Der er Grøde over D. K.s Virksomhed nu: Den ene nye Kreds dannes efter den anden, nye Medlemmer kommer stadigt til, og Interessen for vor Sag breder sig i stadigt større Kredse.

Medlemsantallet, der ved Udgangen af 1918 var ca. 8900, er nu vokset op over de 10.000, og Genforeningen med Sønderjylland vil yderligere øge Antallet af vore Kredse og Medlemmer. Naar vi ved vort Landsmøde til Foraaret skal mødes med sønderjyske Landsmænd ved det aabnede Led, da skal vort Velkommen bæres frem af en Organisation, der føler Vækst, Trivsel og Fremgang omkring sig.

Der er Vækst i D. K.s Arbejde — der er Vækst i Kvindesagsarbejdet Verden over. Efter Verdenskrigens fem lammende Aar har den internationale Valgretsalliance atter nu givet Livstegn og sendt søsterlige Hilsener og Forespørgsler om vort Arbejdes Formaal og Resultater. Kæden er atter sluttet, og hvert Led i Kæden tiltager i Styrke, og styrker ved sin Vækst de endnu svage. Det danske Led kan glæde sig ved at være blandt de allerstærkeste, men dette forpligter til yderligere Anstrengelser for at vinde frem til Gavn ikke blot for os selv, men for alle de andre. Derfor maa ingen svigte netop nu.

Modstand udefra har vi haft, og Modstand vil vi faa ogsaa i Fremtiden — den frygter vi ikke. Vi vil besejre den, og Kampen vil øge vore Kræfter!

Men Modstanden indefra, Sløvheden — Udmeldelserne ved Aarets Udgang — virker derimod nedstemmende og pinagtigt og er en Uret og en Utaknemmelighed overfor D. K.s Arbejde før og nu — den lammer vor Handlekraft og svækker vor Indflydelse indadtil og udadtil. Vi véd, at mange Kredse nu ved Aarsskiftet frygter, at den Kontingentforhøjelse, som var en uundgåelig Nødvendighed, skal foraarsage Udmeldelser. Vi stoler paa, at Frygten skal vise sig ugrundet.

Vi har turdet stille Medlem-

mernes Trofasthed paa denne Prøve, og vi retter paa alle Kredsbestyrelsernes Vegne en Appel til Medlemmerne om at vise sig denne Tillid værdig!

Den forfærdelige Nød i Wien.

En Bøn til os om Hjælp.

I Sverige er der allerede gjort et uhyre omfattende Arbejde for at hjælpe paa den Nødstilstand, der er i Østerrig, ved at tage østerrigske Børn op til svenske Hjem. Her hjemme er der ogsaa gjort en Del, men Nøden er saa overvældende, at der maa løftes, ikke hist og her af enkelte, men i Flok, om det skal forslaa.

Dr. L. V. Birck har i disse Dage tilsendt Bladene en Henvendelse; han har faaet fra Wiens 2. Borgmester, Max Winther. Denne Henvendelse siger for saa vidt ikke noget, som vi ikke har hørt før, men der er det ny ved den, at den er en direkte Bøn til os danske om at hjælpe, og vi behøver kun at gengive følgende Linier for at forny Forestillingerne om, hvor paakrævet det er, at hver gør sit yderste for at række den hjælpende Haand, der bedes om:

„Wien har jo tabt største Delen af sit Opland; den østrigske Republik er kun i ringe Grad kornværende; Ungarn og Bøhmen — dens oprindelige Kornkamre — nægter at levere Korn til Østerrig. „Vore Gamle og Børn skriger efter indre og ydre Varer; Brød og Kul, vor egen Kraft er udtømt; Wiens 2½ Mill. Indbyggere gaar i Vinter en eksempløs Katastrofe i Møde. Men inden Katastrofen — skriver han — vil vi forsøge at redde i alt Fald vor Fremtid — vore Børn!“ Schweiz vil modtage 30.000 Børn; Borgmesteren haaber, at de øvrige neutrale tilsammen vil antage et lignende Tal, hvad der for Danmarks Vedkommende giver 8000 Børn.

For at belyse Ernæringsforholdene skal jeg hidsætte, at den daglige Rationering kun yder pr. Hoved 200 Gram Brød og Nudler, 40 Gram Sukker og Marmelade, 140 Gram Kartoffler, 30 Gram Kød og 10 Gram Fedtstof. Kun Børn mellem 2 og 6 Aar faar Mælk — 1/8 Liter pr. Dag. Disse tilrationerede Levnedsmidler yder kun 1/5 af, hvad man skal have, og ofte faar Befolkningen ikke det lovede Fedt og Sukker.